

Džodi Elen Malpas

S MOJIM MUŠKARCEM

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jodi Ellen Malpas
WITH THIS MAN

Copyright © 2018 by Jodi Ellen Malpas

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Džesi, hvala što si me pregazio svojim savršenim ludilom.
I, Saro Barč, uvek ćeš nam biti u srcu. Ovo je za tebe.*

© Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PRVO POGLAVLJE

Bat mojih nogu na traci za trčanje ujednačen je i umirujući. Bubnjanje u ušima prigušuje pesmu *Believer* grupe *Imedžin dragons* koja trešti s ajfona. Ubrzano lupanje srca poručuje mi da sam živ. Mada više ne moram da trčim sve dok mi ne otpadnu noge kako bih se osetio živim.

Ubrzavam i otežano dišem jer iz trka prelazim u sprint. Znoj mi curi niz gole grudi dok gledam sat u drugom kraju teretane, motreći na minutaru koja polako kruži. *Još dva minuta. Održi ovaj tempo još dva minuta.*

Vreme ističe i sprava automatski usporava, ali ne i moje noge. Udaram taster za ubrzavanje da ponovo trčim iz sve snage jer mi sujeta ne dozvoljava da prestanem. Još kilometar i po. Pojačavam muziku i nastavljam da trčim sprint. Ujednačeno izdišem na nos i grubo otirem znoj što mi se sliva s čela. Spuštam pogled na ekran na traci da vidim koliko sam prešao. Dvadeset četiri kilometra. Gotovo.

Pesnicom treskam taster kako bi sprava usporila do brzog hoda, vadim slušalice iz ušiju i uzimam majicu da obrišem mokro lice.

„Juče si bio brži, bandoglavi drkadžijo.“

Ukopavam stopala, spuštam ruke na drške i obaram glavu kako bih normalno disao. „Jebi se“, prošišt看. Okrećem se prema najstarijem prijatelju. Džonov zadovoljni osmeh, onaj koji otkriva zlatne zube, mami me da ga udarim.

On se tiho, grleno smeje i baca mi peškir na grudi. „Dakle, još se nisi pomirio s tim?“

Silazim s trake, brišem mokre grudi pa mu dobacujem peškir. „Nemam pojma o čemu pričaš.“ Lažem. Vrlo dobro znam na šta seronja misli, a jebena mi je muka od toga što me to pogađa. Čak ne shvatam kako se to desilo – kako li je vreme proletelo. Bože, pomoz mi, ovog vikenda punim pedeset godina. Jebenih pedeset godina. Kad god pomislim na to, moja sujeta pretrpi veliki udarac.

Odlazim do aparata s vodom, a Džon me prati.

„Pedeset ti pristaje.“

Kolutam očima dok uzimam čašu i stavljam je ispod slavine. „Želiš li nešto?“

Dok pijem vodu, ponovo čujem tihi smeh iza leđa. Okrećem se prema nadmenom seronji. Ne znam zašto je tako zadovoljan. Džon je na pragu šezdesete iako čovek to nikad ne bi rekao. I dalje je u odličnoj formi, mada mu to nikad neću reći.

„Kasnije će stići nove benč klupe.“

„Možeš li da se pobrineš za to?“ pitam i ponovo točim vodu.

„Važi.“

„Hvala.“ Osvrćem se po teretani svog kluba. Živo je zbog muzike, znoja i ubrzanog rada srca. Trešti pesma *Daylight*

grupe *Discajpls*, adrenalin pršti i odzvanjaju uzvici bodrenja. Ispostavilo se da mi je moj klub ipak nedostajao. Ne zbog seksa i zadovoljstava *Konaka*, već zbog zajednice, druženja i svakodnevnog vođenja posla. Zato sam otvorio novi, ne tako tajan, ali ipak prilično ekskluzivan. *Fitnes i spa centar DŽV* radi punom parom otkako sam ga osnovao pre šest godina.

„Gde je Ava?“

Džon mi uzima praznu čašu iz ruke, baca je u kantu i odlazi dalje. „U kancelariji.“

U kancelariji? Polazim tamo i osmeh mi se širi licem. Puls mi ponovo ubrzava, s tim što sad damara u šortsu.

Hitrije koračam i ulazim u kancelariju s jasnom name-rom... i ukopavam se u mestu jer ne zatičem Avu. Mršt看 se u praznoj prostoriji pa vadim telefon iz džepa. Produžavam prema radnom stolu i zovem je.

„Ćao“, javila se. Zvuči pomalo usplahireno.

Ne pitam zbog čega. U ovom trenutku me zaista ne zanima. „Gde si?“ Sedam na stolicu za njenim stolom.

„U spa-centru.“

„Imaš tri sekunde da dovučeš guzicu u kancelariju“, kažem. Ona tiho cikne, mameći mi osmeh.

„U drugom sam delu kluba.“

Sležem ramenima. „Tri“, šapućem, podižem stopala na njen sto i naslanjam se.

„Džesi, pokušavam da izgladim razmiricu među osobljem.“

„Baš me briga. Dva.“

„O, jebiga.“

Brada mi se trza od zlovolje. „Platićeš za to. Jedan.“ Čujem bat njenih užurbanih koraka i osmehujem se, pobednički. „Tik-tak“, kažem nehajno i pružam ruku da namestim kitu koja se trza.

„Na poslu smo.“

Frknem. „Gde god, kad god.“ Ona to zna.

„Veoma si zahtevan, Džesi Vorde.“ Zbog njenog promuklog glasa moram da udahnem, duboko i koncentrisano. Da, ona i dalje povremeno beži, ali ponekad trči do mene. Kao sad. Kad zna da sam napaljen i da je čekam.

Pogled mi se zaustavlja na vratima, a uzbuđenje struji mnome. *Hajde, mala*. Čujem kako žuri hodnikom prema kancelariji, a onda se vrata otvaraju.

Eto je. Moja divna žena. Izgleda isto kao onog dana kad sam je upoznao. Seksepilna. Lepa. Savršena mešavina elegancije i drskosti. „Nula, mala“, mrmljam, prekidam vezu i bacam telefon na njen radni sto.

Poznati drhtaj prolazi mi kičmom. Osmehujem se dok prelazim pogledom po svakom jebenom centimetru njenog tela. Ava stavlja šaku na dovratak i naslanja se. Gricka usnu, a oči su joj pune ushićenja. Ushićenja zato što me vidi. Svog muža. Čoveka koga voli. „Lep dan?“, pita me.

„Sad je bolji“, priznajem. „Hoćeš li ga još više ulepšati?“

Gladno me guta pogledom. To mi se dopada. Sviđa mi se što ni ona ne može da potisne potrebu da me stalno guta pogledom. Da, punim pedeset ovog vikenda. Koga zaboje. I dalje imam ovo. Odjednom se osećam kao bog kakvim me smatra. Bog koji *znam* da jesam. „I?“, podstičem je. Zna da postoji samo jedan tačan odgovor na to pitanje.

Ona sleže ramenima, hineći ravnodušnost. Samo traći svoje vreme. A i moje.

„Ne igraj igrice sa mnom, gospođice.“

„Voliš naše igrice.“

„Ne koliko volim da budem u tebi do balčaka.“ Spuštam stopala sa stola i ustajem. „Gubimo dragoceno vreme. Dođi ovamo.“

„Dođi po mene.“ Zatvorila je vrata i stavila rezu. Prilazim joj, a sa svakim korakom Avine oči sve više blistaju. Telo joj se kruti, sprema se za moj napad. Svi nervni završeci mi oživljavaju od žudnje za njom. Brzo se saginjem i prebacujem je preko ramena. Zatim se vraćam do stola.

Ona se smeje i gura dlanove ispod lastiša mog šortsa. Steže mi dupe i zariva nokte u meso. „Sav si znojav.“

Spuštam je na pod i nadvijam nad njom, prikovavši je na mestu jednom rukom dok joj drugom podižem haljinu. Prkosno se migolji. Uzalud. „Prestani da se boriš protiv mene, mala“, upozoravam je, skidam joj haljinu preko glave i bacam je u stranu. Zatim se posvećujem gaćicama. Osmehujem se zbog čipke koja je skriva od mene pa se naginjem i hvatam tkaninu zubima.

„Džesi!“, uzvikne ona. Okreće glavu levo-desno i vrpolji se.

Smejem se u brk. Igra dominacije nikad ne dosadi. „Ko ima moć?“, pitam dok joj odvajam tkaninu od struka

„Ti, jebeni zaluđeniče kontrolom!“

„Pripazi na rečnik!“ Povlačim joj korpe brusa nadole pa guram šorts niz butine da oslobodim pomahnitalu kitu.

Ava uperi staklast pogled u mene i seda. Hvata me za kitu i izazovno povlači šaku celom dužinom. Presamićujem se, izluđuje me dodir njenog toplog dlana oko mog mesa. „Jebo-te, Ava“, krkljam. Naslanjam joj šake na ramena i spuštam bradu do grudi. „Siguran sam da bih mogao da dohvatim mesec kad me dodiruješ.“ Prilično sam siguran da bih mogao sve. Neranjiv sam, neuništiv. A ipak i veoma ranjiv.

Ponovo se spustila na sto i izvila telo. Disanje joj je isprekidano, a lice vlažno i zajapureno. Prizor je onozemaljski, a zvuci su čarobni. „Jebi me“, naređuje mi, nestrpljivo i željno. „Molim te, jebi me.“

„Pripazi na rečnik, Ava“, upozoravam je. Hvatam je iza kolena i povlačim napred. „I te kako ću da te tucam, ženo. Žestoko. Brzo.“

Divna vrelna njene pice privlači me poput magneta. Goruća potreba u meni raste. „Pobogu, mala.“ Naginjem se da poljubim jednu bradavicu za drugom. A onda se ispravljam i neumoljivo zakucavam. Stenjem kao drkadžija, a ona uzvikuje od šoka. Uvek je dobro kao da je prvi put.

Ruke joj lete iza glave i pridržava se za ivice stola. „O, bože!“

Stiskam zube pa se povlačim i ponovo ulazim u nju. Žestoko.

„Džesi!“

„Sviđa li ti se to, gospođice?“

„Jače“, nalaže mi, raspomamljenog pogleda. „Podseti me.“

„Na šta?“

„Na sve.“ Ava pomera kukove, mameći me. „Pokaži mi ko ima moć.“

Široko, zadovoljno se osmehujem dok gledam kako čeka da izvršim njenu zapovest. Ali neću to da uradim. Ne dok ne izgovori one dve čarobne reči. Naglo stajem. Ne pomeram se, zakopan duboko u njenoj toplini. Čekam. „Kaži“, šapućem, spuštam grudi na njene i ljubim joj ugao usana. „Daj mi ono što hoću i daću ti ono što *ti* želiš.“

Okrenula se prema meni i slatko mi uhvatila usne svojim. „Volim te“, mrmlja oko naših jezika. „Mnogo.“

Smeškam joj se uz usne pa se polako ispravljam. „Drži se, mala.“

Celo telo joj se kruti, priprema se za nasrtaj. Ne uzdržavam se. Nikad i neću. Silovito se zarivam u nju, iznova i iznova, mameći joj ushićene krike. To je muzika za moje uši. Ali hoću da vidim koliko me želi, te se povlačim, hvatam je za kolena i guram joj noge unazad da potpuno otkrijem presijavajuću

picu. Pulsira. „Jebeno prelepo“, šapućem zadivljeno. Polako ponovo ulazim u nju, zabacujem glavu i hvatam ritam. Guram napred, zarivam se duboko, žestoko kružim. „Hajde, mala“, šapućem. Počinjem da se znojim. „Uhvati ga.“

Još uzvika. Još stenjanja. Čula mi luduju. Krv mi tako silovito juri u kitu da kolena samo što me ne izdaju. Čvršće stežem Avina kolena i nastavljam da se zakucavam. Vidim znake koji poručuju da je orgazam blizu: iskolačene, blistave oči i prste kojima grebe drvo. Ona leti, a jedan pogled na njene neverovatne grudi baca me u visine zajedno s njom. Grudi mi se napinju i grče dok mi silovit talas zadovoljstva juri kroz telo. Moćno je. Tako jebeno moćno. Žestoko svršavam, drhteći kao jebeni prut, a Ava ječi na vrhuncu. Prsti mi se grče na njenim kolenima. Dobro je. Jebote. Bože.

„Sranje“, prostenjala je. Telo joj postaje mlitavo, a glava pada u stranu. Ava zatvara oči. „Jebote, Džesi.“

Puštam joj kolena i rušim se na nju, pazeći da mi pulsirajuća kita ne ispadne, uživajući u ujednačenom grčenju njenih zidova. „Pripazi“, dahćem. „Na...“, ljubim joj oznojeni obraz i spuštam se svom težinom na nju, „...rečnik.“

„Dobar si.“

„Znam.“

„Baš si mamlaz.“

„Znam.“

„Volim te.“

Nameštam lice uz njen vrat i uzdišem. „Znam.“

Sklopila je ruke oko mojih leđa i snažno me grli. Ovo je dom. Preplavljuje me spokoj. „Moram da pokupim decu iz škole.“

„Hmmm...“ Nemam snage da progovorim, a kamoli da se pomerim. Utom neko pokuca na vrata. Gundam i lenjo se podižem sa stola. „U isto vreme sutra?“

Ava se široko osmehuje dok ustaje sa stola i dovodi se u red. Durim se sve više sa svakim delom tela koji pokriva. „Stižem“, uzviknula je oblačeći haljinu preko glave.

Navlačim šorts i sedam na kauč u drugom kraju sobe. „Već si svršila.*“

Prevrnula je očima zbog mog bezobraznog keza i žuri do vrata, usput nameštajući kosu. Gubi vreme. Obrazi su joj zajapureni, a celo biće poručuje da se upravo kresnula. Otvara vrata. Odmah znam ko je s druge strane jer moja žena zabacuje ramena i kruti se.

„Čeri“, govori ravnim glasom, okreće se i vraća do radnog stola. Usput mi dobacuje pogled kojim potvrđuje ono što već znam. Ava ne voli Čeri.

Moja žena misli da se ta devojka loži na mene. Ne znam zašto je to čudi. Sve žene se lože na mene. „Upravo sam poslala po blizance.“ Ava uze torbu i prebaci je preko ramena. „Izvoli.“

Čeri vrckajući ulazi i spušta fasciklu na Avin radni sto. Plava kosa joj je podignuta u visoku punđu, a čini mi se da je previše otkopčane dugmadi na njenoj belojoj košulji. Ne gledam namerno, ali ne možeš a da ne primetiš.

„Izveštaji o plaćenim članarinama koje ste tražili.“

„Sjajno. Pogledaću ih sutra.“ Ava prilazi vratima i zaustavlja pogled na meni opruženom na kauču. „Isprati me.“ To nije molba.

Široko se osmehujem. Moja žena je veoma posesivna. Ustajem s kauča, uzimam majicu s njenog stola i oblačim je na putu do vrata. Ne promiče mi Čerin zadivljen pogled dok spuštam majicu niz grudi. Kao ni mojoj ženi.

* Engl.: *come* – doći, stići, ali i svršiti. (Prim. prev.)

„Hajdemo.“ Uzimam Avu za ruku i izvodim je pre nego što izbacim kandže.

„Sviđaš joj se“, gundā i prebacuje mi ruku oko struka. „Letela bi odavde da ne radi svoj posao tako dobro i da mi nije potrebna.“

Prasnem u smeh. „Nije uradila ništa loše.“

„Jeste. Gleda te.“

Čvršće je privijam uz sebe. „Ne možeš da otpuštaš osoblje zato što me gleda.“

„A šta bi ti radio da me neki muški član osoblja tako gleda?“

Vrelina. Odmah mi prostruji venama, ali uopšte nije prijatna. Odmah zarežim i Ava se smeje. Stižemo do podnožja stepenica u predvorju i moja žena se odvaja od mene.

„Neće moći, gospođice.“ Vučem je natrag i obuhvatam rukama. „Ne govori sranja koja me izluđuju.“ Spuštam usne na njene i proždirem je nekoliko raspamećujućih trenutaka. „Vidimo se kod kuće.“ Gricnem joj usnu pa se povlačim, smeškajući se zbog njene primetne omamljenosti. Zaboravila je kuda je poslala. „Idi po decu“, podsećam je.

Odmahuje glavom da dođe sebi i osvrće se po predvorju. Niko ne obraća pažnju na nas. Svi znaju kakvi smo. Takvo ponašanje više nije normalno samo za nas već i za osoblje. Moraju to da prihvate ako hoće da zadrže posao.

Moja žena odlazi, a ja počinjem da odbrojavam minute do povratka kući kad ću videti dečicu.

DRUGO POGLAVLJE

Dok se vozim na dukatiju dugačkim prilazom do kuće, preplavljuje me mir. Avin automobil je na uobičajenom mestu, a prtljažnik je otvoren. Zaustavljam se pored njenog mini-morisa, skidam kacigu i prelazim pogledom po prljavim kolima. Crno vozilo izgleda prašnjavo, zapušteno i staro. „Na belom se ne vidi prašina“, mrmljam sebi u bradu. „A u rendžrover može da stane više kesa.“

Svojevremeno sam je naterao da vozi najveće i najstabilnije vozilo, ali konačno me je obrlatila i vratila se svom vernom mini-morisu.

Ava se pojavljuje na ulaznim vratima. Čim me ugleda na motoru, korak joj postaje nesiguran. Gledajući je u oči boje čokolade, naslanjam dupe na sedište, stavljam kacigu na krilo i prekrštam noge u člancima. Pa, nije li ovo najbolja dobrodošlica koju čovek može da zamisli? Ne skidam pogled s nje, već joj se natenane divim. I dalje izgleda kao da se upravo kresnula. „Gospo“, pozdravljam je, a glas mi odmah postaje ozbiljan.

Sklonila je kosu s ramena. „Gospodine.“

Hvatam sebe kako se vrpoljim da bolje namestim kitu koja se budi u kožnim pantalonama. Avin uzdržan osmeh poručuje da zna šta je izazvala. Načas se zapitam kako li se moja žena oseća zbog saznanja da i dalje, dvanaest godina pošto smo se upoznali, toliko utiče na mene. Ne mogu da je se zasitim.

Polako, vrckajući silazi stepenicama i pomno me posmatra dok prilazi zadnjem delu automobila. Zatim se saginje, naglašavajući trtastu guzu, da izvadi kesu iz *Teska*. „Spusti tu kesu“, kažem.

„Prestani da naređuješ.“ Tobože uzdiše, okreće se s kesama u rukama i vrcka uz stepenice. „Moram da nahranim tvoju decu.“

„I ja imam potrebe, gospođice“, dobacujem, bacam kacigu na sedište motora i polazim za njom. „Ava!“

Čujem kako se smeje dok nestaje u kući. Ulazim u kuhinju i zatičem je kako stoji s kesom pored nogu. Zaustavljam se i gledam kako se polako, zavodnički saginje i vadi nešto iz kесе. Široko se osmehujem jer drsko izvija obrvu i pokazuje dve tegle kikiriki-putera. „Možda ću ti dozvoliti da ga poližeš s mene.“

„Možda ćeš mi dozvoliti?“ Smejem se, razgaljen njenim očijukanjem. „Ava, venčani smo više od jedne decenije. Zar još nisi naučila?“

„Ja imam moć“, šapuće, stavlja tegle na radnu površinu i pući pune usne.

Moram da se sagnem kako mi kita ne bi probila kožne pantalone. „Ava, ne začikavaj me ako ovo nije dobar trenutak da te presamitim preko radne površine i tucam do obnevidelosti.“ Zaboga, moram da se uzdržavam otkako su se blizanci rodili. Moja volja slabi. Možda je to zbog godina. Brzo odbacujem tu misao kako mi ne bi pokvarila raspoloženje.

„Moraš da razgovaraš s Medi“, kaže Ava iz vedra neba.

Mršt看 se. Jok. Nema šanse zato što vrlo dobro znam o čemu moja jedanaestogodišnja ćerka hoće da razgovara. „Neću ponovo da se vraćam na to, Ava. Kraj priče.“

„Moraš naučiti kako da izlaziš na kraj s njom pre nego što nas se odrekne.“

„Znam kako da izađem na kraj s njom.“ Ogorčeno se nakašljam.

„Nećeš postići ništa ako je zaključaš u sobu.“

Mršt看 se. „Ne preteruj.“

Ava prasne u smeh. Omalovažavajuće. Bolje bi bilo da pripazi ili će dobiti osvetničko tucanje. „Pre nekoliko dana si joj time pripretio.“

Neverovatno mi je da moram po stoti put da objašnjavam. „Ava, obukla je teksas šorts koji je toliko majušan da bi pristajao Barbiki. I hoće da ide na školsku proslavu u tome?“ Nasmejem se pri samoj pomisli. „To se neće desiti. Samo preko mene mrtvog.“

Moja žena koluta očima. „Nije bio toliko kratak.“

„Ona ima jedanaest godina!“

„Raste u devojkū.“

„Raste u gnjavatorku, eto u šta se pretvara.“ Ili u još veću gnjavatorku.

„Preteruješ, Džesi.“

Preterujem? Nije tačno. „Ava, kad sam prošle nedelje otišao po nju, jedan gadni mali perverznjak maltene je zabalvio dok je išla od školske kapije do mojih kola.“ Osećam kako mi krv ključa samo od podsećanja na to. Da mi jebeni saobraćajac nije naredio da se pomerim s mesta na kojem je zabranjeno parkiranje, izleteo bih iz kola i našao se na drugoj strani ulice brže od ptice trkačice.

Ava se podrugljivo smeška. „Gadni mali perverznjak?“

„Da. Imao je sreće što mu nisam nabio glavu u gaće kako ne bi mogao da guta moju ćerku pogledom.“

„A koliko godina ima taj gadni mali perverznjak?“

„Ne znam.“ Odbacujem njeno pitanje jer znamo kuda to vodi.

„Ja znam.“ Ava se ponovo smeje, delom razgaljeno, a delom ogorčeno. „Ima jedanaest godina, Džesi. Baš kao i Medi. Zove se Kajl i ide u razred s njom. To je samo klinačka zacopanost.“

Frkćem i polazim prema frižideru. „I dalje je perverznjak“, odgovaram odlučno, čekajući je da nastavi raspravu dok tražim kikiriki-puter na gornjoj polici. Ali trebalo je da dosad bolje upoznam svoju malu čarobnicu. Naravno da nastavlja.

„Džejkob se zacopao u jednu devojkicu“, kaže nehajno. Okrećem se od frižidera i gledam kako uzima tegle kikiriki-putera s radne površine i nosi ih do kredenca. Moj sin se zacopao? Koliko ja znam, on je zaljubljen samo u fudbal. Lud je za njim. „Je li tvoj sin perverznjak zbog toga?“

Usne mi se grće pa se ponovo okrećem prema frižideru i nastavljam da tražim hranu koja mi pruža utehu. „Zašto ovo radiš?“

„Zato što naša deca odrastaju i moraš se pomiriti s tim. Medi ide na školsku zabavu i ti nećeš ići s njom. Smejaće joj se ako vodi tatu.“

„Đavola će ići bez mene“, brecam se i zatvaram vrata frižidera. „Gde je moj jebeni kikiriki-puter?“ Okrećem se i vidim da moja žena drži novu teglu, znalački izvivši obrve.

Ne zahvaljujem joj, samo uzimam teglu iz njene ruke i skidam poklopac. Guram prst unutra, pravim krug po ivici i stavljam veliki grumen u usta. I dalje se mršt看 na ženu, koja zgroženo odmahuje glavom. Može da odmahuje koliko

hoće. Moja ćerka neće otići na školsku zabavu bez mene, a svakako ne u onom teksas šortsu.

„Gde je uopšte Medi?“, pitam Avu, koja mi okreće leđa. Ne propuštam priliku da uživam u pogledu na njeno dupe. Ta guza. Želim da je gricnem.

„Čeka da joj se tata vrati kući kako bi mu se umilila i obrlatila ga.“

„Kako će da me obrlati?“

„Tatice!“ Medin oduševljeni uzvik – potpuno izveštačen, moram reći – prekida moje zapitkivanje. Jao, ne. Nazvala me je *tatica*. Ne *tata*. Znam da će mi uputiti najšarmantniji pogled.

Radim ono što je najpametnije. Spuštam teglu pa izlazim iz kuhinje, i ne pogledavši je. Najebao sam. Skroz.

„Moram da se presvučem.“ Izlećem iz kuhinje. Čujem kako me Medi prati.

„Tatice, čekaj!“

„Imam posla“, uzvikujem i trčim stepenicama. Krajičkom oka vidim kako joj kosa boje čokolade poskakuje na rame-nima dok juri za mnom. „Pričaj s mamom.“

„Mama je rekla da moram da pričam s tobom!“

Stižem do vrha i tad osetim nešto oko članka. „Jebiga!“ Gubim ravnotežu i spotičem se o gornji stepenik. Padam na tepih.

„Tatice, ne psuj!“

„Medi, pobogu!“

„Onda nemoj da bežiš od mene i prihvati svoju odgovornost.“

„Molim?“ Prevrćem se na leđa pa sedam. Vidim kako moja ćerka leži preko poslednjih nekoliko stepenika. Šaka joj je i dalje obavijena oko mog članka, a glava podignuta kako bi me gledala. Već trepće, mala namiguša. „Svoju odgovornost?“

„Da.“ Pušta mi nogu i ustaje. Primećujem da nosi farmerke i džemper. Dugačke farmerke i džemper dugih rukava. To bi trebalo da me smiri, ali nema takvo dejstvo. Moja ćerka je živa vatra, a ume da bude seratorka kad hoće. Tačnije, stalno je takva. Kao sad jer znam da je pokrivena od glave do pete samo zato što hoće da me obrlati, kako je njena majka rekla. Neće uspeti.

Medi uzdiše i odmahuje glavom. „Tata...“

„Ah, sad sam *tata*, je li?“

Medi steže bradu i upućuje mi pogled koji samo njena majka može da nadmaši. Kao da će me kastrirati pogledom. „Nije pošteno! Sve moje drugarice idu i njihovi roditelji nemaju ništa protiv toga. Zašto moraš da kvariš zabavu?“

„Zato što te volim“, promrsim i ustanem. „Zato što znam da će tamo biti glupih dečaka koji će pokušati da te poljube.“ Šta pričam, jebote? Nema veze što bi moja ćerka verovatno bolje od *mene* otkinula jaja svakom ko to pokuša. Moj je zadatak da je štitim.

„I što me proganjaš“, odvrća. Trzam se.

„Kako to misliš?“ Ne sviđa mi se njen zadovoljni izraz. To je onaj pogled koji poručuje da zna nešto ružno o meni. Škiljim dok čekam da mi odgovori.

„Kao što si proganjao mamu.“

Zinem. „Nisam proganjao tvoju majku. Udvarao sam joj se.“

„Ona kaže da je to isto, pogotovo kad se Džesi Vord udvara.“

„To... nije... ona...“ Otpuhujem, okrećem se i produžavam prema spavaćoj sobi. Neću da se raspravljam s jedanaestogodišnjim detetom. „Tvojoj majci se sviđalo što je proganjam“, dobacujem preko ramena.

„Rekao si da si joj se udvarao.“

„Ista stvar.“ Zatvaram vrata garderobe uz tresak i skidam majicu preko glave. „Ta mala će mi doći glave“, gundam i bacam majicu u korpu s vešom.

Medi uleće, nateravši me da se ukočim s rukom na šlicu. „Idem na zabavu bez tebe i obući ću šta hoću.“

„Nećeš ići.“ Jedva se uzdržavam da ne opsujem. „Kraj priče.“

„Tako si zao!“, viknula je, zajapurena od besa.

„Znam!“ Guram šake ispod pojasa kožnih pantalona, spreman da ih povučem nadole. „A sad bi trebalo da zбриšeš zato što ću da se skinem.“

Njeno lepo malo lice mršti se od gađenja. „Fuuuuj.“ Istrčava iz sobe, ostavivši me da gledam niz grudi. Fuuuuj? Jebeni bezobrazluk. Jeste da ću uskoro napuniti pedeset godina, ali još izgledam jebeno odlično. Pitaj moju ženu. I sve ostale žene na svetu. Fuuuuj?

Skidam pantalone i spuštam se na pod. Radim pedeset sklekova, gundajući i psujući. Trebalo je da ostanem u klubu.

Oblačim čist shorts i ponovo krećem u prizemlje, ali tad primetim hrpu čistog veša na krevetu. Radim ono što bi svaki dobar muž uradio: skupljam veš i vraćam se u garderobu da ga sklonim. Stavljam svoje čarape i bokserice u fioke. U šaci mi ostaje gomilica Avinih gaćica. Široko se osmehujem zbog mnoštva čipke i ne mogu da se uzdržim od toga da je ne prinesem nosu i udahnem miris svežeg veša prožet Avinim. Udišem i zatvaram oči, smišljajući večerašnje prisne trenutke. Čini mi se da je tucanje opamećivanja na pomolu. Nateraću svoju ženu da shvati kako uopšte nije pametno da dozvolimo Medi da ode na školsku zabavu bez pratioca.

„Tata?“

Okrećem se i zatičem Džejkoba na vratima. Lepo lice mu je unezvereno. „O, čao.“ Brzo sklanjam čipku s nosa i nespreno se osmehujem.

„Jesi li to njušio mamine gaće?“

Budalasto se smejem, osećajući kako mi vrelina navire u obraze. Moja deca gaze po mojoj sujeti. „Samo proveravam jesu li se dobro oprale“, odgovaram, okrećem mu leđa i otvaram Avinu fioku s donjim vešom.

„Nekad si čudan, tata.“ Džejkob uzdiše iza mene, a ja se stresam. A zatim se namrštim jer primećujem nešto u uglu Avine fioke. Ne smeta mi to *nešto*. Već činjenica da ne stoji na istom mestu kao jutros. Streljam pogledom vibrator optočen kristalima, ili oružje za masovno uništenje, kako moja žena voli da ga zove, pa polako zatvaram fioku. U pravu je. On *stvarno* uništava. Uništava moju jebenu sujetu. Je li ga koristila bez mene? Zadovoljavala se jebenom spravom?

Odbacujem crne misli, zasad, pa se okrećem prema sinu. „Šta ima, druže?“, pitam dok mu prilazim. Prebacujem mu ruku preko ramena i izvodim ga iz garderobe.

„Moj drug iz škole, Soni, pozvao me je da gledam *Junajted* na Old trafordu s njegovim roditeljima. Igra protiv *Arsenala*. Mogu li da idem?“

Smejem se u sebi dok posmatram Džejkoba, koji gleda naviše u mene. Izraz mu je pun nade i pomalo zabrinut. Znam o čemu razmišlja. Misli kako je fudbal *naša* zabava i da mi se možda neće svideti što će ići na utakmicu s nekim drugim. Vodim ga na treninge, gledam svaku utakmicu i jednom mesečno ga vodim na „momački dan“ za vreme fudbalske sezone, samo nas dvojica. Samo muške aktivnosti, bez ijedne žene koja bi nam išla na živce. „Naravno da možeš.“

„Hvala, tata.“

Naginjem se da zagnjurim lice u njegovu tamnoplavu kosu. Moj sin. Moj lepi opuštenu sin. „Hej“, kažem i puštam ga jer mi nešto pada na pamet. „Mama mi je pomenula neku zaljubljenost.“ Upitno podižem obrve.

Džekob prevrće očima i polazi prema svojoj sobi. „Nisam zaljubljen. A i da jesam, ne bih rekao mami.“

Široko se osmehujem. „Glumiš facu, a?“ To je moj sin.

„Kao ti s mamom?“ Okreće se i hvata me kako se mrgodim. Ponovo odmahuje glavom. „Idem da glancam trofeje.“ Odlazi u svoju sobu i ostavlja me na odmorištu.

Jurim natrag u garderobu, uzimam Avin vibrator pa ponovo izlazim. Brzo provirim u Medinu sobu. Leži na krevetu i duriće se tu bar sat vremena. Potom zavirujem u Džekobovu sobu. Već je poredao fudbalske trofeje i bar dva sata će ih glancati.

Žurim u prizemlje, vitlajući Avinim vibratorom kao mačem ispred sebe. „Koliko puta moramo da razgovaramo o ovome?“ pitam, ulazeći u kuhinju. „Ja ću ti pružiti zadovoljstvo.“

Ukopavam se u mestu jer moja žena nije sama. O, sranje.

„Elizabet!“, ciknem s rukom ukočenom u vazduhu.

„O... bože... dragi...“, šapne ona, upitno gledajući ćerku. Avino lice je oličenje užasnutosti.

„O...“ Vibrator kao da me šiba pogledom pa ga brzo stavljam iza leđa. „Drago mi je što te vidim, mama.“

Elizabet uzdiše, okreće se prema Avi i ljubi je u obraz. „Drugi put ću se najaviti pre nego što svratim, mila.“

„Pametno“, mrmlja moja žena. Njen užasnuti izraz povlači se pred drugačijim koji nagoveštava da sam nadrljao. Moj budalasti osmeh se širi.

Slobodnom rukom mašem Avinoj majci dok mi prilazi, odmahujući glavom. „Nećeš da ostaneš?“ pitam reda radi. Posle ovoliko godina, naš odnos je i dalje mešavina ljubavi i mržnje.

„Ne pravi se da želiš da ostanem.“

Čini mi se da mi vibrator pulsira u šaci, što me podseća da još imam nezavršena posla sa svojom ženom. Ali onda mi neko naglo otima spravu iz ruke.

„Šta je ovo?“, pita Medi i podiže ogroman dildo. Svi mišići mi otkazuju. Ava i njena majka ciknu. Pošto sam nepokretan, Medi stiže da pritisne dugme. Vibrator joj oživljava u šaci. Ona vrisne i ispusti ga na pod, gde nastavlja da vibrira pored naših stopala.

„Šta je to?“, uzvikuje.

„Oružje za masovno uništenje!“, bubnem bez razmišljanja i šutnem ga dalje.

„Šta je oružje za masovno uništenje?“

„Bomba!“ Grabim ćerku, prebacujem je preko ramena i jurim iz kuhinje što brže mogu.

„Brzo, tata! Pre nego što eksplodira!“

Da me jebeš, kako li upadam u ovakve nezgode? Trčim stepenicama i upadam u Medinu sobu. Bacam je na krevet, kao i uvek, pa gledam kako se kikoće na onaj devojački način, sklanjajući kosu s lica. Krupne, okrugle, prelepe tamne oči gledaju u moje, a njeno kikotanje postaje neobuzdano. Prevrće se na krevetu, držeći se za stomak.

Iscrpljeno se bacam pored nje i privlačim je na grudi. „Dodi ovamo, mlada damo.“ Uzdišem i koristim retku priliku da pomazim ćerku. Ona se smiruje i pušta da je tetošim nekoliko kratkih trenutaka, povremeno se smejući. Zatim dolazi do daha, izvlači se iz mog zagrljaja, prekršta noge i zamišljeno se zagleda u mene.

„Tatice, molim te, pusti me da idem na žurku.“ Sklopila je šake kao u molitvi ispred lica i slatko napučila donju usnu. Nadrljao sam. Jebeno nadrljao. „Pustiću da mi izabe-reš odeću.“

Izvijam obrvu, pomalo zbunjen zato što je spremna da pregovara. Nalakćujem se i razmišljam o njenom predlogu. Razumna je. Trebalo bi da se ugledam na nju, koliko god mi bilo mučno. Uzdišem i prevrćem očima. Njeno lice uvek

slomi moju rešenost. „Odvešću te tamo i doći ću po tebe. Možeš da ostaneš najduže do deset.“

Ushićeno je ciknula i bacila se na mene, oborivši me na krevet. „Hvala, taticе.“

„Možeš sad da o'ladiš s tim *taticе*“, odgovaram i koristim još jednu priliku da je zagrlim. „I *moraš* da se javiš na telefon kad te zovem inače ću doći u školu da te pronađem.“

„Zar ne možeš samo da mi pošalješ poruku?“

„Ne.“

„Dobro.“ Spremno popušta, svesna da je stigla do granice.

„I zapamti“, nastavljам, nestrpljiv da ustanovim pravila, „protivzakonito je ljubljenje s dečacima dok ne napuniš dvadeset jednu godinu.“

Zakikotala se. „Nije protivzakonito ljubiti dečake, tata.“

„Zaista jeste.“

„Je li to *stvarni* zakon ili tatino pravilo?“

„I jedno i drugo.“

„Nemoguć si.“

„Medi, hoćeš li da ideš na zabavu ili ne?“

Stegla je bradu i duboko udiše. „Protivzakonito je ljubiti dečake pre dvadeset prve godine“, govori ravnim glasom. Krivim glavu da je podstaknem da nastavi. „Po *stvarnom* zakonu“, dodaje.

„Dobra devojčica.“ Ljubim je u čelo i nastavljам dalje, zadovoljan dobro obavljenim poslom. Vidiš? Mogu biti razuman. Ne znam zašto se svi uvek žale kako nisam voljan da popustim. Popuštam svakog dana svog jebenog života.

Džejkob izlazi iz sobe. Drži reket u ruci. „Gde je Medi?“, pita.

I ona se pojavljuje s reketom. Presvukla se u besmisleno majušan šorts i isečenu majicu. Jure stepenicama. „Bićemo na terenu!“

„Brzo ću vam se pridružiti“, dovikujem za njima. „Čim se obračunam s vašom majkom“, dodajem tiho i žurim dole. Nadam se da je Elizabet otperjala kako bih saznao šta je s tim jebenim vibratorom.

Nalećem na svoju lepu ženu na polovini stepeništa. Oružje masovnog uništenja joj je u ruci, a prezriva grimasa na licu. Hoće da se takmičimo u mrštenju? Pobeđiću svaki put.

Ukopavam se u mestu, izvijam usnu i tiho režim, gledajući je u oči. Ali, da me jebeš, teško je kad je tako divna čak i kad se ne trudi. Tako... moja.

U sebi opominjem kitu da se smiri dok se ne izduvam. Bezuspešno. Pravi mi se šator u šortsu. To ne promiče Avi. Pogled joj pada na moje međunožje, a obrva se izvija dok joj požuda koja mi je tako poznata ispunjava oči. Ništa od toga. Bar ne još.

„Objasni“, zahtevam i optužujuće upirem prstom u spravu u njenoj ruci.

Pući se dok gleda u napravu pa polako podiže blistav pogled do mene, ne propuštajući priliku da ga zaustavi na mojim golim grudima. Kita mi se ponovo javlja, poskakuje mi u gaćama. Avi nagoveštaj osmeha poigrava na usnama, a oči joj nestašno sijaju.

Ležerno je prošla pored mene. Telo mi se polako okreće, prateći je. Zaustavlja se na vratima naše spavaće sobe. „Džesi“, kaže onim tihim promuklim glasom koje me dovodi do ludila.

„Da?“, otežem obazrivo.

Napućila je usne i šalje mi poljubac. „Jebi se.“ Utrčava u sobu i treska vrata za sobom.

Šta, kog mog? „Ava!“, vičem i marširam do vrata. „Jebeno ne psuj!“ Hvatam kvaku i naležem svom snagom na drvo, malkice ga pomerivši. Čujem njen smeh. O, ona bi da se igra,

je li? Puštam vrata i odmičem se. Verovatno bih pogledom mogao da napravim rupu u njima. Duboko uzdišem i pružam joj ono što znam da želi. „Tri...“, kažem hladno.

„Neću te pustiti unutra.“

„Dva.“

„Odjebi, Džesi.“

Rogušim se i udaram po vratima. Time samo izazivam novo zadirkujuće kikotanje. O, dobiće svoje. Žestoko. „Jedan!“

„Jebi se, Vorde!“

Grudi mi se nadimaju i udaljavam se da uhvatim zalet. „Nula, mala!“, vičem i navaljujem ramenom na vrata. Lako se otvaraju, kao što sam i znao da hoće. Ava se mudro odmakla jer je znala šta se sprema. Hvatam je oko struka pre nego što joj i padne na pamet da pobjegne. „Sad si moja.“ Obrćem je, prebacujem preko ramena pa je nosim do kreveta. Rušimo se prepletenih udova. Samo nekoliko sekundi kasnije, ona je naga, koža mi je uz njenu i kurac mi poskakuje. Nalazim svoje mesto između njenih butina i obuhvatam joj obraze, naslonivši nos na njen. „Imam dve reči za tebe.“

„Koje?“

„Osveta i tucanje.“ Zagnjurim lice uz njen vrat. Grickam, ližem i ljubim joj kožu. „Jesi li spremna, mala?“ Zatvaram oči od blaženstva, čekajući njen uzdah i jedva primetno izazovno pomeranje kukova.

„Hoću da operišem grudi.“

Naglo otvaram oči i u nanosekundi se podižem s omiljenog mesta na njenom vratu. Moram da joj vidim lice kako bih procenio zeza li me ili ne. Dok zabezeknuto piljim u svoju lepu ženu, brzo zaključujem da me ne zadirkuje. Nervozno gricka usnu i prilično sam siguran da zadržava dah. Kita mi se istog trena spusti.

„Šta si rekla, jebote, Ava?“

„Hoću da operišem grudi“, ponavlja tiho.

„Zaboravi.“

„Džesi...“

„Nema šanse.“ Podižem se na kolena, a pogled mi nagonski pada na njene grudi. Grudi koje volim. Grudi koje su mi pružile sate uživanja. Meke grudi. Prirodne. *Moje* jebene grudi. U sebi zakukam pri samoj pomisli da ih neko seče nožem. „Kad na vrbi rodi grožđe“, kažem. „*Odmah* izbaci tu ideju iz glave.“

Prateći moj pogled, obuhvatila je svoje grudi. Po prvi put mi pogled na Avu dok se dodiruje ne utiče na libido. Šta joj pada na pamet, dođavola? „Moram da im udahnem malo života“, govori zamišljeno, spuštene brade dok zagleda jednu pa drugu. „Počinju da vise.“

„Jedino što trenutno visi je moj kurac.“ Ni hladan tuš ne bi bio tako delotvoran. „Kao što sam rekao, preko mene mrtvog. A čak ni tad. Naći ću način da oživim kako bih ti isprašio dupe. Zaboravi, Ava. One su moje i sviđaju mi se takve kakve jesu.“

„Stvarno si nerazuman“, gundža. Smejući se, odlazim u kupatilo i puštam vodu u tuš-kabini. „I to su *moje* grudi, a ne tvoje.“

Ta rečenica vraća me do vrata. Ava me prkosno gleda. Zna da neće pobediti, ali ipak će pokušati i pritom me još više jebeno razbesneti. „Koliko je vremena prošlo otkako sam te našao?“, pitam je.

„Dvanaest godina“, odbrusila je ravnodušno, očigledno se uzdržavajući da ne zakoluta očima.

„Onda su razgovori o vlasništvu jebeno zastareli. Raščistili smo tu sitnicu nekoliko nedelja pošto smo se upoznali.“

„To ti kažeš.“ Nozdrve joj se šire i skupljaju. „A trinaesta godina može biti malerozna po tebe, Vorde.“

Zapanjeno poskočim. „Šta bi to trebalo da znači, jebote?“
 „To znači“, sikće, seda na krevet i prekršta ruke na grudima,
 „da bi trinaesta godina mogla da bude ona kad ću te ostaviti.“

Užasuto zinem iako joj prsti lete do kose i igraju se pramenovima. Laže. To nije važno. Ipak je imala petlje da to izgovori. „Odmah povuci reč.“

„Neću.“

„Ava.“

„Odjebi.“

„Ne psuj!“ Besno hitam ka njoj, spreman da joj pokažem gde joj je mesto. Ava pokušava da pobegne. Stigao bih je i da je imala kilometarsku prednost. Uvek ću je stići. Baca se preko kreveta, svesna da je preterala. Vrisne jer je hvatam za članak i vučem prema sebi. „Kuda si pošla?“, pitam. Obrćem je, zajašem joj stomak i jednom rukom prikivam njene iznad glave.

„Silazi s mene!“

Radim jedino što mogu. Spuštam pogled na osetljivu tačku pored njenog kuka i zločesto se smeškam.

Ukrutila se. „Džesi, ne.“

Ne obraćam pažnju na nju, već stavljam prste na njenu golicljivu tačku i svom snagom kopam, stiskam i uopšte se trudim da joj bude što nepodnošljivije.

„O bože.“ Oštro udiše pa se migolji ispod mene, propinje i nezadovoljno vrišti. „Ne! Ja... upiškiću se...“ Nesavladivo se smeje pa uzrujano viče: „Upiškiću se!“

„Povuci reč“, upozoravam je, ne odustajući. Malo pištenja među supružnicima neće mi smetati.

„Povlačim reč!“

„Hoćeš li me ostaviti, ženo?“, pitam i naročito surovo je stiskam.

„Nikad!“ Dahće i silovito izvija telo.

„Drago mi je što smo to rešili.“ Puštam je i ona odmah skače s kreveta, držeći ruke između nogu. „Samo navali, gospođice.“

Juri prema kupatilu. „Mamlaze!“ Lupa vratima, a ja se smejuj. Idem za njom mada ne toliko brzo. Ulazim i zatičem je kako sedi na šolji. Namrštila se. Široko se osmehujem.

Ulazim u kabinu i pevušim pesmu Džastina Timberlejka dok istiskujem kupku na sunđer. „Kako si provela dan, draga?“, pitam.

„Dobro.“ Uzima četkicu za zube, cedi pastu i pere zube. „otu... vi... aze... na... nski... tilj.“

S nevericom provirujem iza staklenih vrata. „Možeš li to da ponoviš?“

Ava pljuje pastu. „U subotu svi dolaze na tvoj rođendanski roštilj.“

„Ne pravim rođendanski roštilj“, odgovaram odlučno i nastavljam da se trljam. „Razgovarali smo o tome.“

„Ali...“

„Nema ali, Ava. Neću da sla...“ Zaćutim jer shvatim da umalo nisam prekršio sopstveno pravilo: neću pominjati taj užasni broj.

„Da slaviš činjenicu da puniš pedeset godina?“ Nakrivila je glavu i vratila četkicu u usta.

Lecnem se pa utrljavam šampon u kosu. „Ne punim pedeset“, mumlam. Čujem kako uzdiše. Lako je njoj. Još je sveža kao rosa s trideset osam. Jebenih trideset osam! Toliko sam i ja imao kad sam je upoznao. Kako su godine proletele. Ako sledećih dvanaest godina protrči istom brzinom, brzo ću se penzionisati. Stomak mi se užasnuto grči.

„I dalje si moj bog“, kaže Ava tiho, ponovo mi skrećući pažnju na sebe. Sad stoji ispred kabine i pomno me posmatra.

„Znam.“

„I još si najlepší muškarac koga sam ikad videla.“

„Znam.“ Sležem ramenima.

„I još tucaš kao bog na steroidima.“ Naslonila je usne na staklo i ljubi ga.

„Da, znam.“ Pritiskam usne s druge strane staklenih vrata.

„Pa šta te onda muči, moj divni bože?“

„Ništa.“ Uzdišem. Glupo se ponašam, ali pedeset zvuči mnogo starije od četrdeset devet. Zavrćem vodu, a Ava se pomera da mi napravi mesta i pruža mi peškir. Trljam se pa prilazim ogledalu. Odmeravam svoj odraz od glave do pete. Čvrsto je. Sve je zategnuto. Tvrdo kao i pre dvanaest godina. A moje lice. Muževno s četvorodnevnom bradicom. Ten mi je svež. Iskreno govoreći, nisam se mnogo promenio. Znam to. Ali reč je više o psihološkoj promeni. Jebenih *pedeset*.

Dve ruke mi se pojavljuju oko pasa. Avine nage grudi naslanjaju mi se na leđa dok me grli. „Prelep si i samo moj.“ Njene reči mame mi osmeh.

„To je moja rečenica.“

Pušta me, staje u stranu i podiže pogled prema meni. „Nemoj da dobiješ kompleks. Ne pristaje ti.“

Klimam glavom i prekorevam se u sebi. Šta mi je? Dobro izgledam, žena mi je divna a deca su mi najlepša stvorenja koja sam ikad video. Najsrećniji sam čovek na svetu. Moram da se dovedem u red. Okrećem se prema kredencu iznad umivaonika da uzmem dezodorans. Pogled mi pada na Avinu malu kutiju s pilulama. „Jesi li popila pilulu danas?“ pitam je.

„O, zaboravila sam. Dodaj mi ih.“

„Ma daj, Ava.“ Uzimam kutiju i dodajem joj. „Nemoj da zaboravljaš takve stvari.“ Stresam se.

Ne obazire se na moju primetnu užasnutost, stavlja pilulu u usta i guta je s malo vode. „I, u vezi sa školskom zabavom...“

„Rekao sam joj da može da ide“, prekidam je, razbarušujem kosu i vraćam se u spavaću sobu. „Ali odvešću je tamo i dovešću je natrag. A bolje bi joj bilo da se javi kad je zovem inače ću otići tamo.“ Oblačim bokserice i razvlačim ih kako bi lastiš fijuknuo kad ih pustim. „Dakle, možeš prestati da zvočaš.“

„Ne zvocam“, promrsila je ogorčeno.

„Ne mnogo.“

„Hoćeš li da te ošamarim, Vorde?“

„Hoćeš li tucanje opamećivanja, gospođo Vord?“ Krivim glavu s iščekivanjem i gledam kako joj se crvenilo želje brzo vraća u obraze. To je dovoljno da mi kita ponovo oživi. Dođavola, potrebna mi je ponovo.

„Tata!“ Džejkbov glas dopire u spavaću sobu, a kurac mi pada istog časa. Ava klone, očigledno razočarana što je još jedno opasno tucanje propalo budući da je opasnost upravo obznanila svoje prisustvo. „Tata, dolaziš li da igramo?“

„Stižem, družo“, dovikujem i oblačim shorts.

„Kitoblokatori“, gundža Ava i potura mi obraz dok joj prilazim.

Osmehujem se i nežno je ljubim, a ona mi naslanja obraz na usne. „Uspavani seks pod svetlošću zvezda pored bazena večeras?“

Oči joj zablistaju kao dva dijamanta. „Dogovoreno.“

Uzimam patike i polazim prema vratima. „A kad sledeći put budeš koristila taj vibrator bez mene, neću te voleti cele nedelje.“

„Molim?“ Očigledno je zabezeknuta.

„Čula si me.“

„Ni ti ne bi mogao da živiš bez toga nedelju dana, Vorde. Više bi sebe kaznio nego mene.“

Osmehujem se dok preskačem po dva stepenika. U pravu je. „Onda će to biti nedelja tucanja izvinjenja.“ Ne bi mi teško palo da su mi Avine usne oko kite svakog dana, dvaput dnevno cele nedelje.

„Nemam ništa protiv.“

Prasnem u smeh pa požurim na teren.

TREĆE POGLAVLJE

„Srećan rođendan, dragi Džesi! Živeo, živeo i srećan nam bio!“

Pevanje najbližih članova porodice i prijatelja dovoljno je da poželim da krenem u potragu za eliksirom večne mladosti. Čak ne vidim rođendansku tortu od vatre koja divlja na njenom vrhu. Pedeset. Kako li se to jebeno desilo? Pedeset! Možda bih mogao da zaboravim – bože, šta bih dao da zaboravim – ali moja draga žena mi ne dozvoljava. Pored šumskog požara koji besni na mojoj torti, po celoj kući i dvorištu okačeni su baloni i zastavice, za slučaj da zaboravim koliko sam matoro đubre.

„Ima li neko aparat za gašenje požara pri ruci?“, pitam dok uvlačim što više vazduha mogu. Biće mi potreban.

„Jao, ne“, čujem Medin šapat. „Pregaziće tortu.“

Kolutam očima i duvam svećice dok se svi smeju na moj račun. Sem me udara po leđima i široko se osmehuje.